

אמרתי לבעלי: 'תקשיב, בספר שכתבתי יש המון סקס'

"ברגע שאנחנו
בוגדים בעצמנו,
אנחנו מועדים גם
לבגוד באנשים
שאנחנו אוהבים"

ערב אחד התחלתי לחשוד שלדוריד יש מאהבת". כך מתחיל סיפורה של דיאנה, מתוכת דירות בת 43 מצפון תל-אביב, נשואה באושר – או כך לפחות חשבה במהלך 19 שנות נישואיה לבעלה הפסיכולוג השרמנטי, אבי בנם המתכנר. נשלטת על ידי דחף בלתי ניתן לריסון, היא מח' ליטה לברוק האומנם יש יסוד לחשד שמערער את חייה הנוחים ויוצאת למרדף אחר האמת. היא מוצאת את עצמה ניצבת בפני פיתויים בלתי צפויים ואירועים שמסכנים את חייה הווגיים ואת עולמה שהיה עד כה יציב ורגוע – אולי רגוע מדי.

"דיאנה ודוריד", רומן חדש של שירה כרמי (הוצאת אחוזות בית), הוא סיפור מפתיע, מתעתע וסוחף, רב-שכבות וחכם, שצולל לעומקם של חיי נישואים

עטיפת הספר

תקינים לכאורה, בוחן את המתח שבין החזות הבורגנית ובין היצרים המבעבעים ואת המפגש הטעון שבין ראייה סובייקטיבית למציאות עצמה.

די שמחתי כשהוריי נפרדו

כשפוגשים את כרמי, השאלה הראשונה שעור לה בראש היא אם מדובר ברומן אוטוביוגרפי. "ממש לא", היא מבהירה. "דיאנה, הגיבורה, היא האישה שהכי מפחיד אותי להיות". כרמי (44), תושבת רעננה, נשואה ("בשנית, ובאהבה גדולה") לירון, שהיא מקדישה לו את הספר, אם ליונתן (14) ומאיה (שמונה), היא סופרת ומנחה סדנאות כתיבה. עם זאת בספר, שכ' תוב בגוף ראשון, אפשר לזהות פרטים ביוגרפיים מחייה שלה. כך, למשל,

כמוה, גם דיאנה היא קולנוענית של סרט אחד, שהוקרן בפסטיבל מונפלייה. "אבל דיאנה זכתה שם בפרס ואני לא", היא צוחקת. היא בת יחידה לענת וקובי ביאלי, רופאה ומנהל חברה, היום בגמלאות. כשהייתה בת ארבע עברה מרעננה עיר הולדתה למושב עולש בעמק חפר. "השנים שם עיצבו אותי. מאחר שההורים עבדו שעות ארוכות, הייתי ילדת טבע. הסתובבתי עם החברים בשדות, רכבתי על סוסים, הייתי נשמה חופשייה שצריכה מרחבים אינסופיים". בגיל תשע עברה המשפחה לתל-אביב. "המעבר היה לי מאוד קשה. אני זוכרת שהלכתי בגינות העירוניות, חיפשתי ריחות של שדה ולא מצאתי. זו גם הסיבה לכך שלימים חזרתי עם משפחתי לחיות ברעננה, קרוב לשדות, לפרדסים ולריח הפריחות". כשהייתה בת 12 התגרשו הוריה. "הם אחלה אנשים. פשוט לא היו טובים יחד. די שמחתי שהם

נפרדו. לא היה נעים לחיות בבית שבו ההורים לא מסתדרים, וכבת יחידה לא היה לי עם מי לחלוק ונשאתי בעול הזה לבד. אבל הוריי חברים טובים עד היום. שניהם נשואים בשנית, לאמא יש עוד שני ילדים, ואבא נישא לאישה שהביאה איתה את ילדיה. אני נשארת לגור עם אמא, אך ביליתי הרבה עם אבא. הכל התנהל בטוב. בהתחלה אפילו עשינו חגים ביחד. הוריי הם בעיניי דוגמה טובה לגירושים".

אחרי שירות צבאי כקצינה במדור מדעי ההתנהגות ידעה שעליה לבחור תחום ללימודים אקדמיים. "שם התחיל הבלגן", היא מחייכת. "ידעתי למה אני שואפת יותר מכל: ללמוד קור' לנוע וטלוויזיה. אבל להגיד בבית שזה מה שאני רוצה, זה בערך כמו להודיע שאני הולכת להרוס לעצמי את החיים. בתיכון הייתי במגמת פיזיקה, וההורים שלי ציפו שאהיה בעלת 'מקצוע עם

אחרי שגרה עם משפחתה שבע שנים בזימבבואה, **שירה כרמי** כתבה רומן שבמרכזו בגידה. "הספר בא להגיד לנשים: אל תתביישו ביצרים שלכן, העזו!", היא אומרת. "ומדובר בהכל: לימודים, הקמת עסק, וכן – גם מיניות"

צפורה רומן | צילום: אביגיל עוזי

